

Πελοπν. (Συγκά Κορινθ.) κ. ά. 3) Ούσ. προτέρημα, ύπεροχή Ίων. (Κρήν.) Σαλαμ. κ. ά.: Αυτό τό προμα είναι καλό, έχει κι αυτό τό άβάν-τε του Σαλαμ. || Άσμ.

Έχεις άβάν-τι, μάτια μου, από τὰ κωπελλούδια (ύπερέχεις μεταξύ τών νέων) Κρήν. 4) Κέρδος οίον-δήποτε, πλεονέκτημα ύλικόν Άνδρ. 5) Θάρρος, ένί-σχυσις, τήν όποιαν έχει τις παρ' άλλου προσώπου Σαλαμ.: Αυτός τὰ κάνει αυτά γιατί έχει άβάν-τε.

άβαξάριστος επίθ. Κυκλ.

Έκ του στερητ. ά- και του ρ. βαξάρω.

Ό μη έστίλβωμένος, επί ύποδημάτων.

άβάρα ή, (I) Κρήτ.

Έκ της έπιρρηματ. χρήσεως του άβάρα προστ. του άβαράρω, ό πβ.

1) Άντιστήριξις: Φρ. Βάνε άβάρα (άντιστήριζε). 2) Μεταφ. επίπληξις, άπότομος έπιτίμησις (έκ του άβάρα! = μακράν! φεύγε από έδώ!): Φρ. Ήβγαλά του μίαν άβάρα (τόν επέπληξα δριμύως).

άβάρα ή, (II) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μάν. Φεν. κ. ά.) Στερελλ. (Αίτωλ. Άχαρναν. Ναύπακτ.)

Άγνώστου έτύμου.

Ζωύφιον παράσιτον έμφωλεϋον εις τό δέρμα τών ζώων, ό κρότων (ixodes ricinus) ένθ' άν.: Πήρε άβάρες τό πρόατο Μαζαίικ. Άβάρις πόχ' τ' άλλουγον! Άχαρναν. Ούλον άβά-ρις ειν' τουτου του κασίχ' Αίτωλ. || Παροιμ. φρ. κόλλ'σι σάν άβάρα (έπί άνθρωπον δυσπαλλάκτου) Αίτωλ. Συνών. τσιμπούρι. [**]

άβάραγκας ό, Κεφαλλ.

Άγνώστου έτύμου.

Τό φυτόν δαφνοειδές ή χαμελαία (daphne oleoides) της τάξεως τών θυμελαιωδών (thymelaeaceae), ή του Διοσκορ. 4,169 χαμελαία, θάμνος ξηρών μερών έχων κλώ-νους σπιθαμιαίους και φύλλα πικρά. Συνών. λυκονονρά, πικροβύζι, χαμωλαιά. [**]

άβαραγκά ή, Ήπ.

Έκ του ούσ. άβάραγκας.

Τό φυτόν άβάραγκας, ό ιδ. Πβ. ΜΣτεφανίδ. έν Λαογρ. 9 (1929) 445. [**]

άβαράγκι τό, Κεφαλλ. βαράγκι Κεφαλλ.

Ύποκορ. του ούσ. άβάραγκας.

1) Τό φυτόν άβάραγκας, ό ιδ. 2) Πληθ. οί τρυ-φεροί βλαστοί του άβάραγκα, οί «μικροί τών λεγομένων έλαιωδαφνών άσπάραγοι» (Συμεών Σήθ Περί τροφών δυνάμεων έκδ. Langkavel σ. 24). Πβ. ΜΣτεφανίδ. έν Λεξικογρ. Άρχ. 6 (1923) 223. [**]

άβαραγκόρριζα ή, Κεφαλλ.

Έκ τών ούσ. άβάραγκας και ρίζα.

Συνήθως κατά πληθ. αί ρίζαι της άβαραγκας, ών τό άφέψημα πίνεται ώς φάρμακον κατά της δυσ-κρασίας. [**]

άβαραγκουνιά ή, Κεφαλλ.

Έκ του ούσ. άβάραγκας και της παραγωγικής καταλ.-ουννιά. Πβ. και βατσουννιά, σφηκουννιά κττ.

Τόπος, έν φ φύονται άβαράγκια. [**]

άβαράκωτος επίθ. άμάρτ. άβαράκουντος Μακεδ. (Σιάτ.) κ. ά. άβαράχωτος Πόντ. (Χαλδ.)

Έκ του στερητ. ά- και του ρ. βαράκωνω.

Ό μη περιβεβλημένος δια φύλλων χρυσοϋ, επί φών, όπωρών κττ. ένθ' άν.: Δύο φβά βαραχωμένα κ' έναν άβαρά-χωτον (δύο φά χρυσωμένα και έν άχρύσωτον) Χαλδ.

άβαραλούκι τό, άμάρτ. άβαραλούκ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) άβαραλούγ' Πόντ. (Χαλδ.) άβαραλούχ' Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. κ. ά.)

Περσοτουρκ. *avaralik* = βίος τυχοδιωκτικός, όκνηρία, νωθρότης.

Άργία έξ έλλείψεως έργασίας ένθ' άν.: Άούτα τὰ ήμέρας άβαραλούκ' έν', δουλείας κ' έχω (αυτάς τὰς ήμέρας είναι έλλειψις έργασίας, δέν έχω έργασίαν) Τραπ. Έγώ έχω άβαραλούκ' κ' εόν ψαλαφῆς με παράδας! (έγώ έχω άργίαν και σύ μου ζητείς χρήματα!) Χαλδ. Έσπασεν ή ψή μ' άσ' σ' άβαραλούχ' (έσπασε ή ψυχή μου, ήτοι έστενοχω-ρήτην πολύ, από την άργίαν) Κοτύωρ.

άβαράρισμα τό, Νάξ. Παξ. κ. ά. βαράρισμα Νάξ. κ. ά. βαράριμα Νάξ.

Έκ του ρ. άβαράρω κατ' αναλογ. τών έκ τών εις -ίζω ρ. παραγομένων. Ό τύπ. βαράριμα έγεννήθη κατ' αναλογικ. επίδρασιν τών έκ τών περισπωμένων ρ. παραγομένων.

1) Καθέλκυσις πλοίου εις την θάλασσαν Νάξ. κ. ά.

2) Άπομάκρυνσις πλοίου από της άκτής προς άποφυ-γήν προσκρούσεως ή από τών άβαθών μερών προς άπο-φυγήν προσαράξεως Νάξ. Παξ. κ. ά.

άβαράρω σύνηθ. βαράρω Νάξ. βαρέρω Σύμ. άβαρέρων Κρήτ. άβαρέρον Ίμβρ. άβαδάρω Μεγίστ. άβαδέρω Μεγίστ. άβαδέρον Μεγίστ. άβαραρίζω Πελοπν. (Λακων.) Προστ. άβάρα σύνηθ.

Έκ του Ίταλ. *varare* = καθελκύω πλοϊον έκ της ξηράς του προθет. α γεννηθέντος έκ συνεκφ. του νά ή θά, ως νά βαράρω-ν' άβαράρω. Ό τύπ. άβαραρίζω έγεννήθη δια τον άόρ. άβαράρισα. Ή προστ. άβάρα κατ' εύθειαν έκ του Ίταλ. *vara* προστ. του *varare*.

1) Καθελκύω έκ της ξηράς πλοϊον εις την θάλασσαν Νάξ. 2) Μετβ. άπωθῶ, άπομακρύνω συνήθως πλοϊον προς άποφυγήν προσκρούσεως (κατ' επέκτασιν δέ και επί άλλων πραγμάτων) σύνηθ. ως ναυτικός όρ.: Άβαράρισε τη βάρκα Λακων. Άβαράρανε τό ψάρι και τό ρίζανε άνοιχτά (δηλ. από τὰ άβαθῆ ύδατα της παραλίας εις τὰ βαθέα του πελάγους) Βιθυν. Συνών. άβαρῶ. Άμτβ. άπομακρύνομαι του λιμένος, άποπλέω Κυκλ.

3) Άντωθῶ, άντιπιέζω Σίφν.: Άβαράρει ό ταικαλῆς τό χέρι άπομέσα και ή πελεκούδα άπόξω και ψιλαίνει τό ταικάλι (δηλ. ένῶ επί του τροχού χει-ρίζεται ό άγγειοπλάστης την πελεκούδα, άντωθει έσωθεν τό τοίχωμα του σχηματιζομένου άγγείου δια της χειρός προς άπολέπυνσιν αυτού. πελεκούδα = τεμάχιον ξύλου χρησιμοποιουμένου έν τη άγγειοπλαστικῇ). 4) Άπο-κρούω, άμύνομαι Κρήτ.

Προστ. άβάρα σύνηθ. ως ναυτικός όρ. 1) Άπο-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ